

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

ביצה-משילין		Talmud Navigator									
מימרא		מאן דאמר									
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
מי שהיו פירותיו בעיר אחרת, וערכו בני אותה העיר לבוא אצלו לא יביאו לומפירותיו, ואם ערב הוא - פירותיו כמוהו.											■
מי שזמן אצלו אורחים - לא יוליכו בידם מנות, אלא אם כן זכה להם מנותיהם מערב יום טוב.											■
המפקיד פירות אצל חבירו, רב אמר: כרגלי מי שהפקידו לו	איתמר: [רב]									◆	■
כרגלי המפקיד.	שמואל:									◆	■
לימא רב ושמואל דאזדו לטעמייהו										⚡	◊
אם הכניס ברשות - בעל החצר חייב	דתנן: [הכמים]									◆	■
לעולם אינו חייב עד שיקבל עליו בעל הבית לשמור	רבי:									◆	■
הלכה כדברי חכמים	רב הונא אמר רב:									◆	■
הלכה כרבי.	שמואל:									◆	■
לימא רב דאמר כרבנן, ושמואל דאמר כרב?											⚡
אנא דאמרי - אפילו לרבי. עד כאן לא קאמר רבי התם - אלא דבסתמא לא קביל עליה נטירותא, אבל הכא - הא קביל עליה נטירותא.	אמר לך רב:										!
אנא דאמרי אפילו לרבנן: עד כאן לא קאמרי רבנן התם - אלא דניחא ליה לאיניש דניקום תוריה ברשותיה דבעל חצר, דאי מזיק ליה לא מיחייב. אבל הכא - מי ניחא ליה לאיניש דליקום פיריה ברשותיה דחבריה?	ושמואל אמר:										!
ואם ערב הוא - פירותיו כמוהו.	תנן:										⚡
ואי אמרת כרגלי מי שהפקידו אצלו - כי ערב הוא מאי הוי?											⚡
כגון שיחד לו קרן זוית.	רב הונא, אמרי בי רב:										!
מי שזמן אצלו אורחים - לא יוליכו בידם מנות, אלא אם כן זכה להם מנותיהם מערב יום טוב.	תא שמע:										⚡
ואי אמרת כרגלי מי שהפקידו אצלו - כי זכה להם על ידי אחר מאי הוי?											⚡
הכי נמי, כיון שזכה להם על ידי אחר - כמי שיחד לו קרן זוית דמי.											!
ואיבעית אימא: זכה שאני.											!
רב חנא בר חנילאי תלא בשרא בעברא דדשא. אתא לקמיה דרב הונא											○
אי את תלית - זיל שקיל, ואי אינהו תלו לך - לא תשקול.	רב הונא:										■
ואי איהו תלא מי שקיל? והא רב הונא תלמיד דרב הוה											⚡
כרגלי מי שהפקידו אצלו	ואמר רב:										■
שאני עברא דדשא, דכמי שיחד לו קרן זוית דמי.											!
ואי אינהו תלו ליה לא שקיל?	רב הלל לרב אשי:										⚡
שור של פטם הרי הוא כרגלי כל אדם	והאמר שמואל:										■
ואי אינהו תלו ליה לא שקיל?	רבנא לרב אשי:										⚡
הלכה כרבי דוסא	והאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:										■
ואי אינהו תלו ליה לא שקיל?	רב אשי לרב כהנא:										⚡
הבהמה והכלים כרגלי הבעלים	והתנן:										■
אלא, שאני רב חנא בר חנילאי דגברא רבה הוא וטריד בשמעתי, והכי קאמר ליה: אי את תלית - אית לך סימנא בגווייה ולא מסחת דעתך מניה - זיל שקיל, ואי אינהו תלו לך - מסחת דעתך, ולא תשקול.											!

<p>disputants-חולקים- statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>											
ביצה-משילין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
מימרא											
אין משקין ושוחטין את המדבריות, אבל משקין ושוחטין את הבייתות.											מ.
אלו הן בייתות - הלנות בעיר, מדבריות - הלנות באפר.											מ.
למה לי למימר משקין ושוחטין?											ג.
מילתא אגב אורחיה קא משמע לן, דלשקי אינש בהמתו והדר לשחוט, משום סרכא דמשכא.											מ.
אלו הן מדבריות ואלו הן בייתות? מדבריות - כל שיוצאות בפסח, ורועות באפר, ונכנסות ברביעה ראשונה. ואלו הן בייתות - כל שיוצאות ורועות חוץ לתחום, ובאות ולנות בתוך התחום.	תנו רבנן: [ת"ק]										מ.
אלו ואלו בייתות הן, אלא אלו הן מדבריות: כל שיוצאות ורועות באפר, ואין נכנסות לישוב לא בימות החמה ולא בימות הגשמים.	רבי:										מ.
ומי אית ליה לרבי מוקצה?											מ.
פצעילי תמרה לרבי שמעון מהו?	והא בעא מיניה רבי שמעון בר רבי מרבי:										מ.
אין מוקצה לרבי שמעון אלא גרוגרות וצמוקין בלבד.	אמר לו: [רבי]										מ.
איבעית אימא: הני נמי כגרוגרות וצמוקין דמי.											מ:
ואיבעית אימא: לדבריו דרבי שמעון קאמר, וליה לא סבירא ליה.											מ:
ואיבעית אימא: לדבריהם דרבנן קאמר להו: לדידי - אין מוקצה, אלא לדידכו - אודו לי מיהת היכא דיוצאות ורועות בפסח ונכנסות ברביעה ראשונה דבייתות הן.	[רבי]										מ:
לא.	ואמרו ליה רבנן:										מ:
הדרן עלך משילין פירות וסליקא מסכת ביצה											

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירין-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

ראש השנה-ארבעה ראשי שנים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
ארבעה ראשי שנים הם.											■	ב. מ
באחד בניסן - ראש השנה למלכים ולרגלים											◊	ב. ב
באחד באלול - ראש השנה למעשר בהמה.	[ת"ק]										◊	ב. ב
באחד בתשרי.	רבי אלעזר ורבי שמעון;										◊	ב. ב
באחד בתשרי - ראש השנה לשנים, ולשמיטין, וליובלות, ולנטיעה, ולירקות.											◊	ב. ב
באחד בשבט - ראש השנה לאילן, כדברי בית שמאי	[בית שמאי]										◊	ב. ב
בחמשה עשר בו.	בית הלל:										◊	ב. ב
למלכים למאי הלכתא?											◊	ב. ג
לשטרות.	רב חסדא:										!	ב. ב
שטרי חוב המוקדמין - פסולין, והמאוחרין - כשרין.	דתנן:										!	ב. ב
מלך שעמד בעשרים ותשעה באדר, כיון שהגיע אחד בניסן - עלתה לו שנה. ואם לא עמד אלא באחד בניסן - אין מונין לו שנה עד שיגיע ניסן אחר.	תנו רבנן:										◊	ב. ב
מלך שעמד בעשרים ותשעה באדר כיון שהגיע אחד בניסן עלתה לו שנה.	אמר ר:										■	ב. <
הא קא משמע לן דניסן ראש השנה למלכים, ויום אחד בשנה חשוב שנה.											■	ב. ב
ואם לא עמד אלא באחד בניסן אין מונין לו שנה עד שיגיע ניסן אחר.											■	ב. <
פשיטא											?	ב. ב
לא צריכה, דאימנו עליה מאדר. מהו דתימא: נימנו ליה תרתין שנין, קא משמע לן.											!	ב. ב
מת באדר, ועמד אחר תחתיו באדר - מונין שנה לזה ולזה. מת בניסן ועמד אחר תחתיו בניסן - מונין שנה לזה ולזה. מת באדר ועמד אחר תחתיו בניסן - מונין ראשונה לראשון, ושניה לשני.	תנו רבנן:										◊	ב. ב
מת באדר ועמד אחר תחתיו באדר - מונין שנה לזה ולזה.	אמר ר:										■	ב. ב
פשיטא											?	ב. ב
מהו דתימא: שתא לבי תרי לא מנינן, קא משמע לן.											!	ב. ב
מת בניסן ועמד אחר תחתיו בניסן - מונין שנה לזה ולזה.											■	ב. ב
פשיטא											?	ב. ב
מהו דתימא: כי אמרינן יום אחד בשנה חשוב שנה - בסוף שנה, אבל בתחלת שנה - לא אמרינן, קא משמע לן.											!	ב. ב
מת באדר ועמד אחר תחתיו בניסן - מונין ראשונה לראשון ושניה לשני.											■	ב. ב
פשיטא											?	ב. ב
לא צריכא, דאימנו עליה מאדר, ומלך בן מלך הוא. מהו דתימא: נימנו ליה תרתין שנין, קא משמע לן.											!	ב. ב
מנין למלכים שאין מונין להם אלא מניסן - שנאמר (מלכים א ו) ויהי בשמונים שנה וארבע מאות שנה לצאת בני ישראל מארץ מצרים בשנה הרביעית בחדש זיו הוא החדש השני למלך שלמה על ישראל, מקיש מלכות שלמה ליציאת מצרים. מה יציאת מצרים מניסן - אף מלכות שלמה מניסן.	רבי יוחנן:										■	ב. ב
ויציאת מצרים גופה מנלן דמניסן מנינן? דילמא מתשרי מנינן											?	ב. ב
לא סלקא דעתך, דכתיב (במדבר לג) ויעל אהרן הכהן אל הר ההר על פי ה' וימת שם בשנת הארבעים לצאת בני ישראל מארץ מצרים בחדש החמישי באחד לחודש, וכתיב (דברים א) ויהי בארבעים שנה בעשתי עשר חדש באחד לחודש דבר משה וגו', מדקאי באב וקרי לה שנת ארבעים, וקאי בשבט וקרי לה שנת ארבעים - מכלל דראש השנה לאו תשרי הוא.											!	ב. ב
בשלמא היאך מפרש דליציאת מצרים, אלא האי - ממאי דליציאת מצרים? דילמא להקמת המשכן											?	ב. ב

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

ראש השנה-ארבעה ראשי שנים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
שנת עשרים שנת עשרים לגורה שוה	כדאמר רב פפא:											■	!	ב:
הכא נמי שנת ארבעים שנת ארבעים לגורה שוה, מה כאן ליציאת מצרים - אף כאן ליציאת מצרים.													!	ב:
וממאי דמעשה דאב קדים? דילמא מעשה דשבט קדים													ז	ב:
לא סלקא דעתך: דכתיב (דברים א) אחרי הכתו את סיחון, וכי נח נפשיה דאהרן אכתי הוה סיחון קיים, דכתיב (במדבר כא) וישמע הכנעני מלך ערד, מה שמועה שמע - שמע שמת אהרן, ונסתלקו ענני כבוד, וכסבור ניתנה רשות להלחם בישראל.													!	ב:
והיינו דכתיב (במדבר כא) ויראו כל העדה כי גוע אהרן													!	ג.
אל תקרי ויראו אלא וייראו, כדריש לקיש	וא"ר אבהו:												■	ג.
כי משמש בארבע לשונות: אי, דילמא, אלא, דהא.	דאמר ריש לקיש:												■	ג.
מי דמי? התם כנען הכא סיחון													ז	ג.
הוא סיחון, הוא ערד, הוא כנען, סיחון - שדומה לסייח במדבר, כנען - על שם מלכותו, ומה שמו - ערד שמו.	תנא:												!	ג.
ערד - שדומה לערוד במדבר, כנען - על שם מלכותו, ומה שמו - סיחון שמו.	איכא דאמרי:												!	ג.
ואימא: ראש השנה אייר													ז	ג.
לא סלקא דעתך, דכתיב (שמות מ) ויהי בחדש הראשון בשנה השנית באחד לחדש הוקם המשכן, וכתיב (במדבר י) ויהי בשנה השנית בחדש השני נעלה הענן מעל משכן העדת. מדקאי בניסן וקרי לה שנה שנית.													!	ג.
ואימא ראש השנה סיון													ז	ג.
לא סלקא דעתך, דכתיב (שמות יט) בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים, ואם איתא - בחדש השלישי בשנה השנית לצאת וגו', מיבעי ליה.													!	ג.
ואימא תמוז, ואימא אב, ואימא אדר													ז	ג.
מהכא (דברי הימים ב ג) ויחל לבנות בחדש השני בשני בשנת ארבע למלכותו. מאי שני - לאו שני לירח שמונח בו למלכותו?	אלא אמר רבי אלעזר:												■	ג.
ואימא שני בחדש	מתקיף לה רבינא:												ז	ג.
אם כן שני בחדש בהדיה הוה כתיב ביה.													!	ג.
ואימא בשני בשבת													ז	ג.
חדא: דלא אשכחן שני בשבת דכתיב. ועוד: מקיש שני בתרא לשני קמא, מה שני קמא - חדש, אף שני בתרא - חדש.													!	ג.
מנין שאין מונין להם למלכים אלא מניסן - שנאמר (מלכים א ו) ויהי בשמונים שנה וארבע מאות שנה לצאת בני ישראל מארץ מצרים וגו', וכתיב (במדבר לג) ויעל אהרן הכהן אל הר ההר על פי ה' וגו', וכתיב (דברים א) ויהי בארבעים שנה בעשתי עשר חדש, וכתיב (דברים א) אחרי הכתו את סיחון וגו', ואומר וישמע הכנעני וגו', ואומר ויראו כל העדה כי גוע אהרן וגו', ואומר ויהי בחדש הראשון בשנה השנית וגו', ואומר ויהי בשנה השנית בחדש השני וגו', ואומר בחדש השלישי לצאת בני ישראל וגו', ואומר ויחל לבנות וגו'.	תניא כוותיה דרבי יוחנן:												■	ג.
לא שנו אלא למלכי ישראל, אבל למלכי אומות העולם - מתשרי מנינן. שנאמר (נחמיה א) דברי נחמיה בן חכליה ויהי בחדש כסלו שנת עשרים וגו', וכתיב (נחמיה ב) ויהי בחדש ניסן שנת עשרים לארתחשסתא וגו'. מדקאי בכסליו וקרי ליה שנית עשרים, וקאי בניסן וקרי ליה שנת עשרים - מכלל דראש השנה לאו ניסן הוא.	רב חסדא:												■	ג.
בשלמא היאך - מפרש דלארתחשסתא, אלא האי - ממאי דלארתחשסתא? דילמא למנינא אחרינא הוא?													ז	ג.
שנת עשרים שנת עשרים לגזירה שוה, מה התם לארתחשסתא - אף הכא לארתחשסתא.	רב פפא:												!	ג.
וממאי דמעשה דכסליו קדים, דילמא מעשה דניסן קדים?													ז	ג.
לא סלקא דעתך:													!	ג.

מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story מקרא-key
---	--

ראש השנה-ארבעה ראשי שנים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
דברים שאמר חנני לנחמיה בכסליו, אמרן נחמיה למלך בניסן. דברים שאמר חנני לנחמיה בכסליו שנאמר (נחמיה א) דברי נחמיה בן חכליה ויהי בחדש כסלו שנת עשרים ואני הייתי בשושן הבירה. ויבא חנני אחד מאחי הוא ואנשים מיהודה ואשאלם על היהודים הפליטה אשר נשאר מן השבי ועל ירושלים. ויאמרו לי הנשארים אשר נשאר מן השבי שם במדינה ברעה גדולה ובהרפה וחומת ירושלים מפרצת ושעריה נצתו באש. אמרן נחמיה למלך בניסן, שנאמר (נחמיה ב) ויהי בחדש ניסן שנת עשרים לארתחשסתא המלך יין לפניו ואשא את היין ואתנה למלך ולא הייתי רע לפניו, ויאמר לי המלך מדוע פניך רעים ואתה אינך חולה אין זה כי אם רע לב ואירא הרבה מאד. ואמר למלך המלך לעולם יחיה מדוע לא ירעו פני אשר העיר בית קברות אבתי חרבה ושעריה אכלו באש. ויאמר לי המלך על מה זה אתה מבקש ואתפלל אל אלהי השמים. ואמר למלך אם על המלך טוב ואם ייטב עבדך לפניך אשר תשלחני אל יהודה [אל] עיר קברות אבתי ואבננה. ויאמר לי המלך והשגל יושבת אצלו עד מתי יהיה מהלכך ומתי תשוב וייטב לפני המלך וישלחני ואתנה לו זמן.	דתניא:										ג.
(חגי א) ביום עשרים וארבעה לחדש בששי בשנת שטים לדריוש, וכתוב (חגי ב) בשביעי בעשרים ואחד לחדש, ואם איתא - בשביעי בשנת שלש מיבעי ליה	מתיב רב יוסף:										ג.
כורש מלך כשר היה, לפיכך מנו לו כמלכי ישראל.	רבי אבהו:										ג.
חדא - דאם כן קשו קראי אהדדי, דכתיב (עזרא ו) ושיצא ביתא דנא עד יום תלתא לירח אדר די היא שנת שית למלכות דריוש מלכא	מתקיף לה רב יוסף:										ג.
באותו זמן לשנה הבאה עלה עזרא מבבל וגלותו עמו, וכתוב (עזרא ז) ויבא ירושלים בחדש החמישי היא שנת השביעית למלך, ואם איתא - שנת השמינית מיבעי ליה	ותניא:										ג.
ועוד: מי דמי? התם - כורש, הכא - דריוש											ג.
הוא כורש, הוא דריוש, הוא ארתחשסתא. כורש - שמלך כשר היה, ארתחשסתא - על שם מלכותו, ומה שמו - דריוש שמו.	תנא:										ג.
מכל מקום קשיא											ג.
לא קשיא כאן - קודם שהחמיץ, כאן - לאחר שהחמיץ.	רבי יצחק:										ג.
ומי החמיץ? והכתיב (עזרא ו) ומה חשחו ובני תורין ודכרין ואמרין לעלון לאלה שמיא חנטיין מלח חמר ומשח כמאמר כהניא די בירושלם להוא מתייב להם יום ביום די לא שלו.	מתקיף לה רב כהנא:										ג.
רבי, מטונן די להון מהקרבין ניוחון לאלה שמיא ומצלין לחיי מלכא ובנוהי.	אמר לו רבי יצחק:										ד.
ומאן דעבד הכי לאו מעליותא היא?											ד.
האומר סלע זו לצדקה בשביל שיהיו בני, ובשביל שאזכה בה לחיי העולם הבא - הרי זה צדיק גמור	והתניא:										ד.
לא קשיא כאן - בישראל, כאן - בנכרים.											ד.
ואיבעית אימא: מנלן דאחמיץ - דכתיב (עזרא ו) נדבכין די אבן גלל תלתא ונדבך די אע חדת ונפקתא מן בית מלכא תתיהב, למה ליה דעבד הכי? סבר: אי מרדו בי יהודאי איקלייה בנורא.											ד.
אטו שלמה לא עבד הכי? והכתיב (מלכים א ו) שלשה טורי גזית וטור כרתת ארוים											ד.
שלמה עבד מלמעלה, ואיהו עבד מלמטה. שלמה שקיעה בכנינא, איהו לא שקיעה בכנינא. שלמה סדייה בסידא, איהו לא סדייה בסידא.											ד.
מנלן דאחמיץ - מהכא (נחמיה ב) ויאמר לי המלך והשגל יושבת אצלו.	רב יוסף ואיתימא רבי יצחק:										ד.
מאי שגל?											ד.
כלבתא.	רבה בר לימא משמיה דרב:										ד.
אלא מעתה, הא דכתיב (דניאל ה) ועל מרא שמיא התרוממת ולמאניא די ביתיה היתיו קדמך ואת ורברבנך שגלתך ולחנתך חמרא שתין בהון. ואי שגל כלבתא בת משתיא חמרא היא?											ד.
הא לא קשיא, דמלפא לה ושתייא.											ד.
אלא מעתה דכתיב (תהלים מה) בנות מלכים ביקרותיך נצבה שגל לימינך בכתם אופיר. ואי שגל כלבתא היא - מאי קא מבשר להו נביא לישראל?											ד.
הכי קאמר: בשכר שחביבה תורה לישראל כשגל לעובדי כוכבים - זכותם לכתם אופיר.											ד.
ואיבעית אימא: לעולם שגל מלכתא היא, ורבה בר לימא גמרא גמיר לה. ואמאי קרי לה שגל - שהיתה חביבה עליו כשגל. אי נמי: שהושיבה במקום שגל.											ד.
איבעית אימא: מנלן דאחמיץ - מהכא (עזרא ז) עד כסף ככרין מאה ועד חנטיין כורין מאה ועד חמר בתין מאה ועד בתין משח מאה ומלח די לא כתב וגו'. מעיקרא בלא קיצותא, והשתא בקיצותא.											ד.
ודילמא מעיקרא לא הוא קים ליה בקיצותא?											ד.

<p>disputants-חולקים ♦ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראייה-proof</p>
--	---

ראש השנה-ארבעה ראשי שנים		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
אלא מחוורתא כדשניין מעיקרא.												◊	ד.		
ולרגלים.													◻	ד.	
רגלים באחד בניסן הוא? בחמשה עשר בניסן הוא												?	ד.		
רגל שבו ראש השנה לרגלים. נפקא מינה לנודר, למיקם עליה בבל תאחר, ורבי שמעון היא.	רב חסדא:											!	◊	ד.	
אחד הנודר, ואחד המקדיש, ואחד המעריך, כיון שעברו עליו שלשה רגלים - עובר בבל תאחר.	דתניא: [ת"ק]												!	◊	ד.
שלשה רגלים כסדרן, וחג המצות תחילה.	רבי שמעון:												!	◊	ד.
רגלים פעמים שלשה, פעמים ארבעה, פעמים חמשה. כיצד? נדר לפני הפסח - שלשה, לפני עצרת - חמשה, לפני החג - ארבעה.	וכך היה רבי שמעון בן יוחי אומר:												!	◊	ד.
חייבי הדמיון, והערכין, והחרמין, וההקדשות, חטאות, ואשמות, עולות, ושלמים, צדקות ומעשרות, בכור ומעשר ופסח, לקט שכחה ופאה, כיון שעברו עליהן שלשה רגלים - עובר בבל תאחר.	תנו רבנן: [ת"ק]												◊	◊	ד.
שלשה רגלים כסדרן, וחג המצות תחלה.	רבי שמעון:												◊	◊	ד.
כיון שעבר עליהן רגל אחד עובר בבל תאחר.	רבי מאיר:												◊	◊	ד.
כיון שעברו עליהן שני רגלים עובר בבל תאחר.	רבי אליעזר בן יעקב:												◊	◊	ד.
כיון שעבר עליהן חג הסוכות עובר עליהן בבל תאחר.	רבי אלעזר ברבי שמעון:												◊	◊	ד.
מאי טעמא דתנא קמא?													^	ד.	
מכדי מינייהו סליק, למה לי למהדר ומיכתב (דברים טז) בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות? שמע מינה - לבל תאחר.	[ת"ק]												!	◊	ד.
אינו צריך לומר בחג הסוכות שבו דיבר הכתוב, למה נאמר? - לומר שזה אחרון.	רבי שמעון:													◊	ד.
ורבי מאיר מאי טעמא?													^	ד.	
דכתיב (דברים יב) ובאת שמה והבאתם שמה.	[ר"מ]												!	◊	ד.
ורבנן													?	ד.	
ההוא לעשה.	[רבנן]												!	◊	ד.
ורבי מאיר													?	ד.	
כיון דאמר ליה רחמנא אייתי, ולא אייתי - ממילא קם ליה בבל תאחר.	[ר"מ]												!	◊	ד.
ורבי אליעזר בן יעקב מאי טעמא?													^	ד.	
דכתיב (במדבר כט) אלה תעשו לה' במועדיכם, מיעוט מועדים - שנים.	[רבי אליעזר בן יעקב]												!	◊	ד.
ורבנן?													?	ד.	
ההוא לכדרכי יונה.	[רבנן]												!	◊	ד.
הוקשו כל המועדים כולם זה לזה, שכולן מכפרים על טומאת מקדש וקדשיו.	דאמר רבי יונה:												!	◊	ד.
ורבי אלעזר ברבי שמעון מאי טעמא?													^	ד.	
לא יאמר חג הסוכות, שבו דיבר הכתוב. למה נאמר? לומר שזה גורם.	דתניא - רבי אלעזר ברבי שמעון:												!	◊	ד.
ורבי מאיר ורבי אליעזר בן יעקב, האי בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות, מאי דרשו ביה?													?	ד.	
מיבעי להו לכדרכי אלעזר אמר רבי אושעיא.	[ר"מ וראב"י]												!	◊	ד.
מניין לעצרת שיש לה תשלומין כל שבעה - תלמוד לומר בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות, מקיש חג השבועות לחג המצות, מה חג המצות יש לו תשלומין כל שבעה - אף חג השבועות יש לו תשלומין כל שבעה.	דאמר רבי אלעזר אמר רבי אושעיא:												!	◊	ד.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

ראש השנה-ארבעה ראשי שנים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מירא												
וליקש לחג הסוכות: מה להלן שמונה - אף כאן שמונה												ז
שמיני - רגל בפני עצמו הוא.												ז
אימור דאמרינן שמיני רגל בפני עצמו - לענין פז"ר קש"ב, אבל לענין תשלומין - דברי הכל תשלומין דראשון הוא.												ז
מי שלא חג יום טוב הראשון של חג - חוגג את כל הרגל, ויום טוב האחרון של חג.	דנבן:											ז
תפשת מרובה - לא תפשת, תפשת מועט - תפשת.												ז
אלא למאי הלכתא כתיבה רחמנא לחג הסוכות?												ז
לאקושיה לחג המצות, מה חג המצות טעון לינה - אף חג הסוכות טעון לינה.												ז
והתם מנלן?												ז
דכתיב (דברים טז) ופנית בבקר והלכת לאהליך.												ז
ותנא קמא ורבי שמעון תשלומין לעצרת מנא להו?												ז
נפקא להו מדתני רבה בר שמואל.	[ת"ק ור"ש]											ז
אמרה תורה מנה ימים וקדש חדש, מנה ימים וקדש עצרת, מה חדש למנויו - אף עצרת למנויו.	דתני רבה בר שמואל:											ז
אימא עצרת חד יומא												ז
אטו עצרת יומי מנינן, שבועי לא מנינן?	רבא:											ז
מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי.	והאמר מר:											ז
ועוד: חג שבועות כתיב.												ז
ופסח בר מיקרב ברגלים הוא? פסח זימנא קביעא ליה, אי אקרביה - אקרביה, ואי לא אקרביה - אידחי ליה												ז
פסח כדי נסבה.	רב חסדא:											ז
מאי פסח - שלמי פסח.	רב ששת:											ז
אי הכי היינו שלמים												ז
תנא שלמים הבאין מחמת פסח, ותנא שלמים הבאין מחמת עצמן. סלקא דעתך אמינא הואיל ומחמת פסח קאתו - כפסח דמו, קא משמע לן.												ז
מנהני מילי												ז
(דברים כג) כי תדר נדר, אין לי אלא נדר, נדבה מנין? - נאמר כאן נדר, ונאמר להלן (ויקרא ז) אם נדר או נדבה. מה להלן - נדבה עמו, אף כאן - נדבה עמו.	דתנו רבנן:											ז
(דברים כג) לה' אלהיך - אלו הדמין, הערכין, וההקדשות.												ז
(דברים כג) לא תאחר לשלמו - הוא ולא חילופיו.												ז
כי דרש ידרשנו - אלו חטאות ואשמות עולות ושלמים												ז
(דברים כג) ה' אלהיך - אלו צדקות ומעשרות ובכור, (דברים כג)												ז
מעמך - זה לקט שכחה ופאה												ז
(דברים כג) והיה כך חטא - ולא בקרבנך חטא.												ז
לא תאחר לשלמו - הוא ולא חילופיו.	אמר מר:											ז
חילופי מאי?												ז

disputants-חולקים-♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement-■ ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof-■
--	--

ראש השנה-ארבעה ראשי שנים		Talmud Navigator															
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ					
אי חילופי עולה ושלמים												!	ה:				
מקרב קרבי												⚡	ה:				
אי חילופי חטאת												!	ה:				
למיתה אזלא												⚡	ה:				
אלא, מאי חילופי - חילופי תודה.												!	◊	ה:			
תודה שנתערבה בתמורתה, ומתה אחת מהן - חברתה אין לה תקנה. היכי ליעביד? ליקרב בהדה - דלמא תמורה היא. ליקרבה בלא לחם - דלמא תודה היא.	דתני רבי חייא:											■	!	◊	ה:		
והא, כיון דלאו בת הקרבה היא, קרא למעוטי למה לי?												⚡	ה:				
לעולם למעוטי חילופי עולה ושלמים. והכא במאי עסקינן - כגון שעברו עליו שני רגלים, על אחר, ועבר עליו רגל אחד. סלקא דעתך אמינא: הואיל ומכח קמא קאתי - כמאן דעבר רגלים דמי, קא משמע לן.	רב ששת:											!	◊	ה:			
כיון שעבר עליו רגל ראשון עובר בכל תאחר, מאי איכא למימר?	ולרבי מאיר, דאמר:											⚡	◊	ה:			
הכא במאי עסקינן - כגון שהומם בתוך הרגל, וחיללו ועבר עליו הרגל. סלקא דעתך אמינא קמא קאתי - כמאן דעבר עליה כוליה רגל דמי, קא משמע לן.	רבא:											!	◊	ה:			
והיה כך חטא - ולא בקרבנך חטא.													■	◊	ה:		
והא מהכא נפקא? מדאחרים נפקא													⚡	ה:			
יכול יהא בכור שעברה שנתו כפסולי המוקדשין ויפסל - תלמוד לומר (דברים יד) ואכלת מעשר דגנך תירשך ויצהרך ובכרתך בקרך וצאנך. מקיש בכור למעשר, מה מעשר אינו נפ לחברתה - אף בכור אינו נפסל משנה לחברתה.	דתניא, אחרים												■	⚡	◊	ה:	
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: הני מילי - בכור, דלאו בר הרצאה הוא, אבל קדשים, דבן אימא לא לירצו, קא משמע לן.													!	◊	ה:		
ואכתי מדבן עזאי נפקא.													⚡	ה:			
(ויקרא ז) אותו מה תלמוד לומר? לפי שנאמר (דברים כג) לא תאחר לשלמו, שומע אני: בכל ירצה, תלמוד לומר אותו - אותו בלא ירצה, ואין מאחר נדרו בלא ירצה.	דתניא, בן עזאי:												■	⚡	◊	ה:	
אלא: כך חטא, ולא באשתך חטא. סלקא דעתך אמינא:														■	◊	ה:	
אין אשתו של אדם מתה אלא אם כן מבקשין ממנו ומזון ואין לו, שנאמר (משלי כב) אם למה יקח משכבך מתחתך	הואיל ואמר רבי יוחנן, ואי תימא רבי אלעזר:													■	■	ה:	
אימא בהאי עון דבל תאחר נמי אשתו מתה - קא משמע לן.														■	ה:		
(דברים כג) מוצא שפתיך - זו מצות עשה	תנו רבנן:													■	■	ה:	
תשמר - זו מצות לא תעשה														■	■	ה:	
ועשית - אזהרה לבית דין שיעשוך														■	■	ה:	
כאשר נדרת - זה נדר														■	■	ה:	
לה' אלהיך - אלו חטאות ואשמות עולות ושלמים														■	■	ה:	
נדבה - כמשמעו														■	■	ה:	
אשר דברת - אלו קדשי בדק הבית														■	■	ה:	
בפיך - זו צדקה.														■	■	ה:	
מוצא שפתיך - זו מצות עשה.	אמר מר:													■	◊	ה:	
למה לי? (דברים יב) מובאת שמה והבאתם שמה נפקא														⚡	◊	ה:	
תשמור - זו מצות לא תעשה															■	◊	ה:

disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof
--	---

ראש השנה-ארבעה ראשי שנים		מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא														
	למה לי? מלא תאחר לשלמו נפקא												ז	ו
	ועשית - אזהרה לבית דין שיעשוך												ז	ו
	למה לי? מיקריב אתו נפקא.												ז	ו
	(ויקרא א) יקריב אתו - מלמד שכופין אותו, יכול בעל כרחו - תלמוד לומר (ויקרא א) לרצנו. הא כיצד? כופין אותו עד שיאמר רוצה אני.	דתניא:											ז	ו
	חד דאמר ולא אפריש, וחד אפריש ולא אקריב.												ז	ו
	וצריכא דאי אשמעינן אמר ולא אפריש - משום דלא קיימיה לדיבוריה, אבל אפריש ולא אקריב - אימא: כל הויכא דאיתיה - בי גזא דרחמנא איתיה, צריכא. ואי אשמעינן אפריש ולא אקריב - דקא משהי ליה גביה, אבל אמר ולא אפריש - אימא דיבורא לא כלום הוא, צריכא.												ז	ו
	ומי מצית אמרת דאמר ולא אפריש? והא נדבה כתיבא												ז	ו
	אי זהו נדר - האומר: הרי עלי עולה. ואי זהו נדבה - האומר: הרי זו עולה. ומה בין נדר לנדבה? נדר, מת או נגבב - חייב באחריותו, נדבה, מתה או נגבבה - אינו חייב באחריותה	ותנן:											ז	ו
	משכחת לה, כגון דאמר הרי עלי עולה על מנת שאיני חייב באחריותה.	רבא:											ז	ו
	בפיך - זו צדקה.												ז	ו
	וצדקה מיחייב עלה לאלתר. מאי טעמא - דהא קיימי עניים.	רבא:											ז	ו
	פשיטא												ז	ו
	מהו דתימא: כיון דבעניינא דקרבנות כתיבא - עד דעברי עלה שלשה רגלים כקרבנות, קא משמע לן: התם הוא דתלינהו רחמנא ברגלים, אבל הכא - לא, דהא שכיחי עניים.												ז	ו
	כיון שעבר עליו רגל אחד - עובר בעשה.	רבא:											ז	ו
	העיד רבי יהושע ורבי פפיס: על ודל שלמים שיקרב שלמים.	מיתיבי: [רבי יהושע ורבי פפיס]											ז	ו
	אני מעיד שהיתה לנו פרה של זבחי שלמים ואכלנוה בפסח, ואכלנו ולדה שלמים בחג.	רבי פפיס:											ז	ו
	בשלמא בפסח לא קרבוה - אימור דמחוסר זמן הוא, אלא ולדה בעצרת - היכי משהי לה ועברי עליה בעשה?												ז	ו
	כגון שהיה חולה בעצרת	רב זביד משמיה דרבא:											ז	ו
	מאי ואכלנו ולדה שלמים בחג דקתני - חג השבועות.	רב אשי											ז	ו
	ואידך												ז	ו
	כל היכא דתני פסח - תני עצרת.	[אידך]											ז	ו
	כיון שעברו עליו שלשה רגלים - בכל יום ויום עובר בכל תאחר.	ואמר רבא:											ז	ו
	אחד בכור ואחד כל הקדשים, כיון שעברו עליהם שנה בלא רגלים, רגלים בלא שנה - עובר בכל תאחר.	מיתיבי:											ז	ו
	והאי מאי תיובתיה?												ז	ו
	מאן דקא מותיב - שפיר קא מותיב. מכדי, תנא אלאוי קא מהדר - ליתני: בכל יום ויום עובר בכל תאחר.	רב כהנא:											ז	ו
	ואידך												ז	ו
	תנא למיקבעיה בלאו קא מהדר, בלאוי יתירי לא קא מהדר.	[אידך]											ז	ו
	אחד בכור ואחד כל הקדשים, כיון שעברו עליהם שנה בלא רגלים, רגלים בלא שנה - עובר בכל תאחר.	גופא:											ז	ו
	בשלמא רגלים בלא שנה - משכחת לה. אלא שנה בלא רגלים היכי משכחת לה?												ז	ו
	הניחא למאן דאית ליה כסדרן - משכחת לה.												ז	ו
	אלא למאן דלית ליה כסדרן, היכי משכחת לה.												ז	ו

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>מימרא-statement- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

ראש השנה-ארבעה ראשי שנים	מאן דאמר	Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י			
בשלמא לרבי - משכחת לה בשנה מעוברת											!	◇	ו.	
(ויקרא כה) שנה תמימה, רבי אומר: מונה שלש מאות וששים וחמשה יום כמנין ימות החמה.	דתניא: [רבי]										!	◇	ו.	
מונה שנים עשר חדש מיום ליום, ואם נתעברה שנה - נתעברה לו.	חכמים:										!	◇	ו.	
משכחת לה לרבי - דאקדשה בתר חג המצות, דכי מטא שילהי אדר בתראה - שנה מליא, רגלים - לא מלו.											!		ו.	
אלא לרבנן, היכי משכחת לה?											?		ו.	
עצרת, פעמים חמשה, פעמים ששה, פעמים שבעה. הא כיצד? שניהן מלאין - חמשה, שניהן חסרין - שבעה, אחד מלא ואחד חסר - ששה.	כתני רב שמעיה:										!	◇	ו.	
ומאן תנא דפליג עליה דרב שמעיה - אחרים היא.											^	◇	ו.	
אין בין עצרת לעצרת, אין בין ראש השנה לראש השנה אלא ארבעה ימים בלבד. ואם היתה שנה מעוברת - חמשה.	דתניא, אחרים:										!	◇	ו.	
יורש מהו בבל תאחר? (דברים כג) כי תדר נדר אמר רחמנא - והא לא נדר, או דלמא (דברים יב) ובאת שמה, והבאתם שמה - והא מיחייב?	בעי רבי זירא:											^	◇	ו.
(דברים כג) מעמך - פרט ליורש.	תא שמע, דתני רבי חייא:										!	◇	ו.	
והאי מעמך מיבעי ליה זה לקט שכחה ופאה											?		ו.	
קרי ביה עמך וקרי ביה מעמך.											!	◇	ו.	
אשה מה היא בבל תאחר? מי אמרינן הא לא מיחייבא בראיה, או דלמא: הא איתה בשמחה?	בעי רבי זירא:											^	◇	ו.
ותיפוק ליה דהא איתה בשמחה.	אמר ליה אביי:										!	◇	ו.	
ומי אמר אביי הכי?											?		ו.	
אשה בעלה משמחה	והאמר אביי:										?	◇	ו.	
לדבריו דרבי זירא קאמר.											!	◇	ו.	
בכור מאימתי מונין לו שנה?	איבעיא להו:											^	◇	ו.
משעה שנולד	אביי:										!	◇	ו.	
משעה שנראה להרצאה.	רב אחא בר יעקב:										!	◇	ו.	
ולא פליגי, הא - בתם. הא בבעל מום.											■	◇	ו.	
בעל מום מי מצי אכיל ליה?											?		ז.	
דקים ליה ביה שכלו לו חדשיו.											!	◇	ז.	
באחד בניסן ראש השנה לחדשים, ולעיבורין, ולתרומת שקלים, ויש אומרים אף לשכירות בתים.	תנו רבנן:											■	◇	ז.
לחדשים מגלן												^	◇	ז.
דכתיב (שמות יב) החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם החדשי השנה. דברו אל כל עדת ישראל לאמר בעשר לחדש הזה ויקחו להם איש שה לבית אבת שה לבית. והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו אתו וגו', וכתוב (דברים טז) שמור את חדש האביב, איזהו חדש שיש בו אביב - הוי אומר זה ניסן, וקרי ליה ראשון.											!	◇	ז.	
ואימא אייר?											?	◇	ז.	
בעינא אביב, וליכא.											!		ז.	
ואימא אדר											?	◇	ז.	
בעינא רוב אביב, וליכא.											!	◇	ז.	

מירא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story O
--	--

מקרא-key:

Talmud Navigator

ראש השנה-ארבעה ראשי שנים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מירא												
מידי רוב אביב כתיב?		ז										
מהכא (ויקרא כג) אך בחמשה עשר יום לחדש השביעי באספכם את תבואת הארץ. איזהו חדש שיש בו אסיפה - הוי אומר זה תשרי, וקא קרי ליה שביעי.	אלא אמר רב חסדא:							!		◇		
ואימא מרחשון, ומאי שביעי - שביעי לאייר								ז		◇		
בעינא אסיף, וליכא.								!				
ואימא אלול, ומאי שביעי - שביעי לאדר								ז		◇		
בעינא רוב אסיף, וליכא.								!		◇		
מידי רוב אסיף כתיב?		ז								◇		
דבר זה מתורת משה רבינו לא למדנו, מדברי קבלה למדנו: (זכריה א) ביום עשרים וארבעה לעשתי עשר חדש הוא חדש שבט.	רבינא:									!	◇	
מהכא: (אסתר ב) ותלקח אסתר אל המלך אחשורוש אל בית מלכותו בחדש העשירי הוא חדש טבת	רבה בר עולא:									!	◇	
מהכא (זכריה ז) בארבעה לחדש התשעי בכסלו	רב כהנא:									!	◇	
מהכא: (אסתר ח) ויקראו ספרי המלך בעת ההיא בחדש השלישי הוא חדש סיון.	רב אחא בר יעקב:									!	◇	
מהכא: (אסתר ג) הפיל פור הוא הגורל לפני המן מיום ליום ומחדש לחדש שנים עשר הוא חדש אדר	רב אשי:									!	◇	
ואיבעית אימא מהכא: (אסתר ג) בחדש הראשון הוא חדש ניסן.										!	◇	
וכולהו מאי טעמא לא אמרי מהאי?										ז		
דלמא, מאי ראשון - ראשון למילתיה.										!	◇	
ותנא דידן										ז		
בשנים קמיירי, בחדשים לא קמיירי.	[תנא דידן]									!	◇	
ולעיבורין.											◇	<
לעיבורין מניסן מנינין?										ז		
אין מעברין השנה לפני ראש השנה, ואם עיברוה - אינה מעוברת, אבל מפני הדחק מעברין אותה אחר ראש השנה מיד, ואף על פי כן אין מעברין אלא אדר	והתניא:									ז	◇	
מאי עיבורין - הפסקת עיבורין.	רב נחמן בר יצחק:									!	◇	
הן העידו שמעברין השנה כל אדר. שהיו אומרים עד הפורים.	דתנן:									!	◇	
מאי טעמא דמאן דאמר עד הפורים?										^		
שואלין בהלכות הפסח קודם לפסח שלשים יום - אתי לזלוולי בחמץ.	כיון דאמר מר:									!	◇	
ואידך										ז		
מידע ידיע דשתא מעברתא בחושבנא תליא מלתא, וסברי: חושבנא הוא דלא סליק להו לרבנן עד האידנא.										!		
ותנא דידן										ז		
בהתחלה קמיירי, בהפסקה לא קמיירי.	[תנא דידן]									!	◇	
ולתרומת שקלים.											◇	<
מנלן?										^		
אמר קרא (במדבר כח) זאת עלת חדש בחדשו לחדשי השנה. אמרה תורה: חדש והבא קרבן מתרומה חדשה. וגמרי שנה, שנה מניסן, דכתיב (שמות יב) ראשון הוא לכם לחדשי השנה.	כיון דאמר מר:									!	◇	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story		מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof		Talmud Navigator א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מקרא-key:	ראש השנה-ארבעה ראשי שנים	מאן דאמר			
	מירא	רבי יאשיה:	‡		ז
	ולגמרו שנה שנה מתשרי, דכתיב (דברים יא) מראשית השנה	רבי יהודה אמר שמואל:	!	◇	ז
	דנין שנה שיש עמה חדשים משנה שיש עמה חדשים, ואין דנין שנה שיש עמה חדשים שאין עמה חדשים.	רבי יהודה אמר שמואל:		■	◇
	קרבת צבור הבאין באחד בניסן - מצוה להביא מן החדש, ואם הביא מן הישן - יצא, אלא שחיסר מצוה.	תניא נמי הכי:		■	◇
	קרבת צבור הבאין באחד בניסן מצוה להביא מן החדש, ואם הביא מן הישן - יצא, אלא שחיסר מצוה, ויחיד שהתנדב משלו - כשרין, בלבד שימסרם לצבור.	פשיטא	‡		ז
	מהו דתימא: ליחוש שמא לא ימסרם לצבור יפה יפה, קא משמע לן.	ותנא דידן	‡		ז
	כיון דקתני אם הביא יצא - לא פסיקא ליה.	[תנא דידן]	!	◇	ז
	ויש אומרים אף לשכירות בתים.			■	◇
	המשכיר בית להבירו לשנה - מונה שנים עשר חודש מיום ליום. ואם אמר לשנה זו, אפילו לא עמד אלא באחד באדר, כיון שהגיע יום אחד בניסן - עלתה לו שנה. ואפילו למאן דאמר יום אחד בשנה חשוב שנה - שאני הכא דלא טרח איניש למיגר ביתא לבציר מתלתין יומין.	תנו רבנן:		■	◇
	ואימא תשרי?		‡		ז
	סתם, כי אגר איניש ביתא - לכולהו ימות הגשמים אגר.	ותנא קמא דברייתא, ותנא דידן	‡		ז
	בניסן נמי מישכח שכיח קיטרי.	[תנא דידן]	!	◇	ז
	באחד באלול ראש השנה למעשר בהמה.			■	◇
	מני?			^	ז
	רבי מאיר היא		!		ז
	באחד באלול ראש השנה למעשר בהמה.	דתנן, רבי מאיר:	!	◇	ז
	ולרגלים מני - רבי שמעון היא?		‡	◇	ז
	באחד בתשרי	אימא סיפא: רבי אלעזר ורבי שמעון:	‡	◇	ז
	רישא וסיפא רבי שמעון ומציעתא רבי מאיר?		‡	◇	ז
	רבי היא, ונסיב לה אליבא דתנאי ברגלים סבר לה כרבי שמעון, ובמעשר בהמה סבר לה כרבי מאיר.	רב יוסף:	!	◇	ז
	אי הכי ארבעה? חמשה הון		‡		ז
	ארבעה לדברי הכל לרבי מאיר ארבעה - דל רגלים, לרבי שמעון ארבעה - דל מעשר בהמה.	רבא:	!	◇	ז
	ארבעה חדשים, ובהן כמה ראשי שנים.	רב נחמן בר יצחק:	!	◇	ז
	ששה עשר בניסן ראש השנה לעומר, ששה בסיון ראש השנה לשתי הלחם.	מיתבי:	‡	◇	ז
	לרבא - ליתני ששה, לרב נחמן בר יצחק - ליתני חמשה		‡		ז
	כי קא חשיב - מידי דחיייל מאורתא, מידי דלא חיייל מאורתא - לא קא חשיב.	רב פפא:	!	◇	ז
	והרי רגלים, דלא חייילי מאורתא וקחשיב		‡	◇	ז
	כיון שצריך לאיתויי מעיקרא מיהייב וקאי.		!	◇	ז
	והרי יובלות, דלא חייילי מאורתא וקחשיב		‡	◇	ז

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O	מימרא-statement ■ challenge-קושיא- ; question-שאלה- ^ answer-תירוץ- ! proof-ראיה- ■
מקרא-key:	

Talmud Navigator

ראש השנה-ארבעה ראשי שנים	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא													
רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא היא		!										◇	ז:
מראש השנה חייל יובל.	דאמר: [רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא]	!	■										ז:
כי קא חשיב - מידי דלא תלי במעשה, מידי דתלי במעשה - לא קא חשיב.	רב שישא בריה דרב אידי:			!								◇	ז:
והרי רגלים, מידי דתלי במעשה וקא חשיב				;								◇	ז:
בל תאחר ממילא חייל.				!								◇	ז:
והרי יובלות				;								◇	ח:
רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא היא.				!								◇	ח:
ארבע ראשי השנים הם שהן בארבע ראשי חדשים.	רב אשי:					!						◇	ח:
באחד בשבט כבית שמאי						;							ח:
הכי קאמר: שלשה לדברי הכל, באחד בשבט מחלוקת בית שמאי ובית הלל.				!								◇	ח: